

да потъне въ тази радостна тълпа, за мигъ да забрави себе си и всичкитѣ си високи задължения. За това, когато на утрото, което предшествуваше великия празникъ, Иоанъ отново видѣ оная весела навалица да нахлува съ радостенъ глъчъ изъ всички Търновски улици, не можа да издържи, и безъ да слуша мъмренията на майка си, повика брата си Александъръ, и двамата младежи, съвсемъ сами, безъ охрана, излѣзоха да се разходятъ изъ шумящия градъ. Като минаваха край кулата на великия боляръ Сеславъ, тѣ повикаха и младия Добромиръ, погълмия синъ на протовестиара.

Тримата момци — Александъръ високъ и сухъ, невѣроятнo русъ и бѣлъ срѣдъ двамата си тъмнокоси и тъмнооки другари — весело се спуснаха по пжтеката, която водѣше къмъ рѣката. Скоро тѣ се смѣсиха съ навалицата, която се трупаше изъ тѣснитѣ улички. Хубостъта на Иоана беше въ очи, и Търновци, още преди да познаятъ княза, се взираха очаровани въ стройния напетъ момъкъ. После радостно смайване се разлигаше по лицата имъ и съ оживени възклицания тѣ заграждаха и приветствуваха младитѣ хора. Тѣ отвърщаха смутени и зачервени, следъ това се блъсваха и изчезваха въ тълпата.

— Ако чичо узнае, ще се сърди, — пошѣпна Александъръ.

— Ахъ, все едно! Азъ не се боя отъ неговитѣ срѣдни. — каза усмихнатъ Иоанъ и предложи да отидатъ къмъ оръжейниците.

Минаха моста и завиха нагоре къмъ подножието на Царевецката твърдина. Пазарната улица бѣше препълнена съ хора. Всички дюкенчета гъмжеха отъ купувачи. Като познаха царскитѣ люде, всички се стѣписаха и сториха мѣсто на князетѣ. Глухъ шѣпотъ на възхищение се надигна и разлѣ наоколо. Оръжейникътъ Недѣлко се затече къмъ високитѣ посетители, съ дълбоки поклони ги въведе въ дюкенчето си и започна да хвали стоката си. Показа имъ тежки стоманени щитове съ медни украшения, копия съ зелени върхове, бронзови рокове, посребрени юзди, малки двуостри сѣкири... Иоанъ си избра